

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

◆ בס"ד ◆ ראש השנה ◆ תשע"ד ◆

כתיבה / וגימה

טובה

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

להקשיב לנקודות המפנה / פרופ' שלום רחנברג

ברשימה קצרה המוקדשת לראש השנה, מצביע הראי"ה על היהודי המאופיין על ידי קידוש "זמנים":
חגים, מועדים וימים מיוחדים.

"הננו חשים את החליפות של הזמנים על ידי הסימנים אשר נסתמנו בהם חלקי הזמן על פי הטבע ועל פי התורה". (מאמרי הראי"ה, עמ' 143)

הזמנים ובייחוד ראש השנה מאפשרים לנו לחוש ש"הלך חלק מהחיים שלנו ונעשה עבר מסוים, והננו מתעתדים לקבל חלק חדש של חיים בתור עתיד".

ההסתכלות על העבר וחזון העתיד, בזמנים בכלל ובראש השנה בפרט, מאפשרים ומחייבים זיכוך עצמי, "להביא לנפשנו את החשבון של העבר, לזכך אותו ולצרפו ולהסיר את כל הסיגים אשר נטפלו עלינו, על ידי שגגותינו ופשעינו, על ידי כל החולשות שלנו, הנפשיות והגופניות, באופן שאלה לא יוסיפו את השפעתם הרעה על החיים העתידיים שלנו".

לא רק לשלילה. על ידי חשבון הנפש "אנו מכשירים את עצמנו לקבל את כל הרשמים הטובים מהצד הבריא הטהור והזך שנפל בגורלנו במשך החלק של החיים, שהננו כעת מכירים אותו בתור עבר".
עד כאן דברים לא בעייתיים.

אולם מהם מסיק הראי"ה מסקנה מפתיעה.

ראש השנה הוא מודל המחייב אותנו להיות מודעים וקשובים גם ל"תקופות תולדתיות", לנקודות מפנה שבהיסטוריה. את השינויים הללו לא ניתן לתפוס לא באמצעות הטבע, ואף לא על ידי קביעת התורה.

אנחנו חייבים בעצמנו להבין שגם חילופי התקופות מחייבים אותנו בתשובה: ביקורת העבר, אך גם אינטגרציה של ההישגים שאליהם הגענו בו: "זיכוך והסרת הסיגים של החיים שעברו, כדי שישארו לנו כל תוכני העבר הזכים והמאירים... כדי שנוכל להכניס אותם בתוך האוצר המתחדש של התקופה החדשה".

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום כתיבה וחתימה טובה

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

מעשה שהיה

ב'מועדי הראי"ה" מספר הרב משה צבי נריה זצ"ל על תפילת ראש השנה של מרא דישראל, הרב קוק זצ"ל: ביום הראשון של ראש השנה היה הרב מתפלל בבית מדרשו, עם המתפללים הקבועים, ואילו ביום השני היה בא להתפלל במניין של הישיבה בבנין ישיבת "עץ החיים" בשכונת מחנה יהודה. בעל השחרית בישיבה היה הרב שבתי שמואלי שליט"א, מראשוני הישיבה, ובעל המוסף היה הרב רבי אריה לוי ז"ל, גומל החסד הירושלמי המופלא.

רבי אריה שכל תפילתו הייתה ברגש רב, היו לו גם כמה מנגינות מיוחדות (כגון מנגינת תפילת "היה עם פיפיות", שתמיד צפינו לה בגלל טוב טעמה וחינן נעימתה), ובאחת השיחות סיפר, שנוסח תפילתו בצרוף מנגינותיה, מסורת היא בידו מבעל-התפלה שעבר לפני התיבה בישיבת וולוז'ין. בבית מדרשו היה הרב נאלץ לקצר מפני טורח הציבור, לא כן בישיבה שמעיקרם נקבעו בזה זמני-תפלה ארוכים יותר. כאן היה הרב מאריך בתפילתו, בכוונותיו. ללא הגבהת קול וללא התרגשות חיצוניים, היה עומד ומתפלל כשאותו השקט האצילי והשלוח הפנימית המאפיינים אותו תמיד, מלווים אותו גם עכשיו, אלא שפניו מרוכזים יותר ומבטו עמוק יותר, ולא פעם הרגשנו שאעפ"י שהוא עומד אתנו, הרי אליבא דאמת שרוי הוא בעולמות אחרים, הרבה יותר גבוהים, כי רק גופו מצוי בינינו ואילו נשמתו מרחפת במרומים.

משנת הראי"ה

"מן המיצר קראתי י-ה, ענני במרחב י-ה" [תהילים קיח, ד].

השופר פיו צר והוא הולך ומתרחב.

דרך התשובה - שהשופר רומז עליה לפי דברי הרמב"ם ז"ל - היא: תשובת הפרט ואחר כך תשובת הכלל. הראשונה הקדמה לשניה.

התשובה של חודש אלול היא הקדמה לתשובה של ראש השנה.

באלול אנו עוסקים בתשובה הפרטית, אולם בראש השנה אנו מתרוממים למדרגת חפץ התשובה לא רק של העם כולו "אמרו לפני מלכויות כדי שתמליכוני עליכם" [ר"ה טז.], אלא של כל העולם כולו - "מלוך על כל העולם כולו בכבודך".

[מרן הראי"ה, מובא ב'מועדי הראי"ה', עמ' ס'.]

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד

יו"ל ע"י כיתה 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות